

Rohkea Laura

Aamuaurinko paistoi kirkkaasti verhon raosta. Laura käänsi unisena kylkeään, mutta hätkähti sitten ihan yhtäkkiä hereille. Hän muisti, että tänään Mikko-eno tulisi käymään pitkästä aikaa. Mikko-eno asui monen sadan kilometrin päässä, mutta aina kun he tapasivat, heillä oli hyvin hauskaa yhdessä. He olivat käyneet yhdessä ongella ja laskemassa mäkeä, ja kerran he olivat rakentaneet majan takapihalle ja nukkuneet siellä yön makuupusseissaan.

Keittiössä äiti ihmetteli, kun Laura saapui aamupalalle valmiiksi pukeutuneena ja peseytyneenä.

”Huomenta, äiti! Haluan olla ihan valmis, kun Mikko tulee. Mitähän me oikein tänään tehdään yhdessä?” Laura mietti.

”Huomenta, Laura. Mikko oli kovin salaperäinen. Hän sanoi, että tahtoo yllättää sinut”, äiti sanoi ja kaatoi muroja Lauran kulhoon.

Laura istui pöydän ääreen lusikoimaan lautastaan tyhjäksi ja katseli samalla ikkunasta, näkyisikö ulkona jo Mikon autoa. Murokulho tyhjeni, samoin mehulasi. Laura jäi silti odottamaan keittiön ikkunaan. Vihdoin aurinko välähti pihatielle kaartavan auton sivuikkunoista ja Laura heilutti innoissaan tutulle hahmolle.

”No heipä hei, tyttö!” Mikko sanoi, kun Laura juoksi pihalle häntä vastaan ja hyppäsi hänen kaulaansa.

”Mitä me tehdään tänään?” Laura kysyi uteliaisuudesta pakahtumaisillaan.

Mikko laski Lauran maahan ja sanoi ovela hymy kasvoillaan: ”Kun nyt kerran tuli näin hyvä ilmakin, niin mahtaisikohan sinusta olla hauskaa mennä käymään huvipuistossa?”

”Joo!” Laura hihkui ja pomppi ympäri pihaa.

”Neiti on hyvä ja nousee sitten vain autoon. Minä käväisen vielä kertomassa äidillesi, mihin olemme menossa”, Mikko sanoi nauraen.

Huvipuistossa tuoksui hattaralta ja popcornilta. Erilaiset huvittelulaitteet pitivät jännittäviä ääniä: suhahtelivat, puhkuivat ja viuhuivat, jotkut soittivat musiikkiakin. Laurasta oli mahtavaa kuunnella ja katsella laitteiden pyörimistä. Mutta vielä mahtavampaa oli tietenkin päästä itse mukaan pyörimään. Laura kävi kolmessa erilaisessa karusellissa. Hän oli käynyt niissä myös viime kesänä, mutta nyt oli paljon hauskempaa, kun Mikkokin tuli niihin mukaan. Viime kerralla hän oli käynyt niissä yksin ja heilutellut kyydistä äidille ja isälle, jotka eivät halunneet tulla pyöriviin laitteisiin. Nyt Laura nauroi niin, että kyynelät valuivat silmistä.

”Mennäänkö seuraavaksi vuoristorataan?” Mikko kysyi, kun he astuivat neljättä kertaa alas eläinkarusellista.

Lauran vatsanpohjaa nipisti. Vuoristorata näytti kyllä hauskalta, mutta samalla kovin isolta ja pelottavalta.

”Vaikuttaako se liian pelottavalta?” Mikko-eno kysyi arvaten Lauran ajatukset.

”On se aika hurja”, Laura sanoi. Mietittyään vielä hieman hän kuitenkin lisäsi: ”Mutta ei se varmaan liian paha ole. Mennään vain!”

Vuoristorata-ajelu oli pelottavinta, mutta samalla hauskinta, mitä Laura muisti koskaan kokeneensa. Hän oli todella iloinen, että oli uskaltanut lähteä mukaan.

”Sinä se olet melkoisen rohkea tyttö”, Mikko sanoi, kun he olivat nousseet pois vaunusta, ”ja siitä palkkioksi tarjoan sinulle jäätelön.”

Laura valitsi kioskilta tötteröönsä mansikkajäätelöä. Se maistui ihanan makealta ja pehmeältä. Kioskin läheltä vapautui juuri penkki, jolle he istahtivat. Mikko kaivoi povitaskustaan tupakkaaskin ja sytyttimen. Hän sytytti tupakan ja kysyi: ”Maistuukos se rohkeusjäätelö hyvältä?”

Tupakasta ja Mikon suusta leijaili savua, joka jäi ilmaan Lauran ympärille. Laura ei enää maistanut jäätelön makua. Sen tilalle tuli pahalta haisevaa savua, ja tuntui, että hengittäminenkin kävi raskaammaksi. Laura tiesi, että tupakansavu on myrkyllistä, eikä hän olisi halunnut hengittää sitä senkään vuoksi. Hän mietti, miten voisi sanoa asian Mikolle niin, ettei tämä pahoittaisi mieltään tai suuttuisi. Mahanpohjassa tuntui samanlainen nipistys kuin ennen vuoristorata-ajelua. Hän katsoi kädessään olevaa rohkeusjäätelöä ja päätti olla yhtä rohkea kuin vuoristorataan mennessään.

”Mikko, en oikein voi maistaa tämän jäätelön makua, koska tupakansavu haisee niin pahalle ja häiritsee”, Laura sanoi varovasti.

Mikko katsoi hetken kädessään olevaa tupakkaa. Hämmästyksestä toivuttuaan hän nousi ylös ja käveli läheiselle tuhkakupille, paineli tupakan sammuksiin sen reunaa vasten ja heitti tupakan kuppiin. Sitten Mikko palasi penkille Lauran luo, katsoi Lauraa silmiin ja sanoi: ”Anteeksi, Laura. Oli tosi hyvä, että kerroit savun häiritsevän. Aikuiset eivät aina tule ajatelleeksi kaikkia asioita. Minun ei olisi pitänyt tupakoida tässä sinun vieressäsi.”

”Ei se mitään”, Laura vastasi helpottuneena, ”nyt jäätelö maistuu taas tosi hyvälle.”

Sitten Lauran suu vetäytyi leveään virneeseen ja hän sanoi:

”Ja arvaa, mitä tehdään, kun olen syönyt tämän jäätelön?”

”En osaa arvata”, Mikko sanoi päätään pyöritellen.

Laura kikatti ja huudahti: ”Mennään tietysti uudestaan vuoristorataan!”